

Crisis Theologica

In Qva Selectiores, Et Acriores hujus, et elapsi sæculi controversiæ,
subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Crisis Theologica - In Qva Selectiores, Et Acriores hujus, et elapsi sæculi
controversiæ, subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Casnedi, Carlo Antonio

Ulyssipone, 1712

§. I. Aliquæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84796](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84796)

N. 92. Quare, sicut sola ea opinio, ne absolutio & Confessio secularium invalida sit, sustinenda est, quæ non tollit substantialem, ut ita loquar, à Confessarijs, quicumque sint, respectu Episcoporum, ubi absolvent, subordinationem: ita in præsentì loquens de Confessarijs, sive secularibus, sive Regularibus, absolventibus seculares vi Cruciatæ, ea sola tenenda, quæ jurisdictioni Episcopali in Confessores, sive seculares, sive Regulares, favet; nulla vero, quæ Confessoris, sive secularis sive Regularis, violato Episcopali Diocesani jure favet Confessori aut poenitenti. Similiter sola illa à Regularibus poenitentibus amplectenda erit opinio, quæ Regularem observantiam promovet; nulla vero quæ tam graviter in re adeo substantiâli, qualis est dependentia Religiosorum à suis Prælati in materiâ reservatorum labefaciat. Fateor me tantâ claritate, & rationum pondere, & Pontificum multiplici definitione rapi in opinionem quod Cruciatæ non favet Regularibus quoad absolvendi facultatem, sive activam sive passivam, supra facultatem à Prælato Regulari concessam alteri, ut absolvat, aut ut absolvatur, ut vix mihi possibile sit credere dari aliquem oppositum opinantem. Perpendat qui contra totam hanc doctrinam operatur, sive absolvat, sive absolvatur, absolutiones esse nullas, confessiones quoque nullas, ut Papæ definiunt. Hicne fructus Poenitentię Sacramenti, ut poenitens suas confessiones repetere teneatur? Hocne laxè opinandi præmium, ut Confessor monere teneatur poenitentem quod invalidè absolverit: & se de invalidâ absolutione accusare?

N. 94. Ex dictis neutiquam inferendum Cruciatam vix prodesse, si necesse est ut Confessor vi Cruciatæ electus debeat esse approbatus ab Episcopo loci, in quo quis absolvit: etenim Confessor vi Cruciatæ electus adhuc plura potest, quæ non potest vi Cruciatæ non electus; potest enim à multis casibus Papæ reservatis absolvere, potest vota commutare, &c. quæ alter non potest. Non me detineo in referendis confessionibus vi absolutionis invalidis; quas dedi n. 72. 73. 74. 75. 82. 88. 89. 92. 94. & infra n. 147. 183. 185. 188. 197. 198. quæ facillè videri possunt.

SECTION V.

Adversariorum Replica.

S. I.

Alique.

SUMMARIUM.

Quod responsa data à Tridentini Congregatione

sint pura leges, num. 96.
Idem dici potest de responsa dato Lusitanis, n. 97.
Ostendo Decreta Clementis X. & Innoc. XIII. esse definitiones, n. 98. & 99.
Opiniones à Pontificibus damnatæ damnantur quia in se male, n. 100.
Sunt in se intrinsecè, & extrinsecè improbabiles, & ex solo errore probabiles, ibid.
Aium satis esse approbationem Diocesani antecedentis, n. 101.
Finis legis anima legis, n. 102.
Opponitur fini Tridentini, & Innocentij, ibid. & n. 103.
Ille talis absolveret non approbatus. Simili interpretatione eludam damnatas à Clemente X. n. 104.
Necessaria est nova novi Episcopi ratificatio saltem ut quis vi Cruciatæ in eâ Diocesi absolvat, ibid.
Nulli Episcopo subderetur Confessor ille, n. 105.
Episcopus transiens ad aliam Diocesim nullo in priori, n. 106. 107.
Facultas absolvendi durat usque dum non recedatur, n. 108.
Non satis ut damnata mutetur, nisi deserat malum ob quod damnata est, n. 109.
Hæc opinio, satis prioris Diocesani approbata, ut quis vi Cruciatæ absolvat, quam mala, ibid. & n. 110.

PRIMA est, quod omnia S. Congregatio. N. nis Tridentini responsa data Archiepiscopo Hispalensi anno 1611. & à Paulo V. confirmata, & à P. Carden. disp. 2. adducta, & data Archiepiscopo Valentino anno 1677. immo ipsa Clementis X. Bulla emanata anno 1670. sint ad summum leges pro locis, in quibus evulgatæ fuere, non vero Pontificiæ definitiones. Quod si pure leges sunt, non tollant oppositarum opinionum probabilitatem: & multo minus dictæ opiniones erunt veritæ quia scandalosæ, sed contra erunt scandalosæ, & impracticabiles, quia veritæ: ergo ab illis saltem, qui eas adhuc certò probabiles judicant, erunt, ubi non evulgatæ, practicabiles.

Idem dici potest tum de responsis, instans. N. tibus Archiepiscopo Vlyssipontensi, paucis 97. antè mensibus cum magnâ virtutum opinione vitâ functo; & Episcopo Lenceni, ejus in Sedem, si meritis locus erit, omni jure collocando, cujus ardentissimum pro Dei lege tuendâ zelum nostro Tomo primo, nec non prodigam bonorum suorum in pauperes effusionem, brevi periodo commendavimus: his enim primarijs Lusitanie Prelatis Sacra Episcoporum, & Regularium Congre-

Mon.
cel.

Congregatio anno 1698. (biennio ante Innocentij XII. Decretum) votis omnium plenè concurrentibus, teste Monacelli in suo Formulario Legali Practico, titulo 12. pag. 366. referente Cardinale Coloredo, decidit, quod Clementis X. constitutio, quæ incipit, *Superna*, servanda sit, expulso quolibet etiam Cruciatæ privilegio: tum de ipso Innocentij XII. Decreto, nempe, quod nullam definitionem contineat; quinimmodò etiam dato quòd còtineret, & definiret quòd Confessor, nisi à Diocæsano approberetur, nequeat vi Cruciatæ eadem in Diocesi absolvere; attamen hanc saltem non vetat, quòd Confessor approbatus à Diocæsano antecedenti, possit, renitente Episcopo sequenti, eadem in Diocesi absolvere: semper enim verum est quòd absolvit approbatus à Diocæsano loci, in quo audit confessiones.

N.

98.

Clem. X.

In. XII.

Sed contra; quia quòd Decreta Clem. X. & Innoc. XII. sint definitiones ex Cathedra, (sunt enim ab illis utrorum Ecclesiam docentibus) est prorsus evidens: nam Clemens X. expresse ait se in unum colligere priorum Pontificum definitiones, & roborare: se ex certâ scientiâ hæc suâ generali & perpetuâ valiturâ constitutione decernere, & declarare irritum, & inane, quicquid contra has suas litteras tentetur: ergo oculis ipsis constat, quòd Clementis X. Decretum sit definitivum: quin ex hac ipsâ Clementis Bullâ constat priorum Pontificum Bullas fuisse quoque definitiones. Similiter, quòd Decretum Innoc. XII. directum contra Confessores vi Cruciatæ absolventes, sit definitivum: quin ex hac ipsâ Clementis Bullâ constat priorum Pontificum Bullas fuisse quoque definitiones. Similiter, quòd Decretum Innoc. XII. directum contra Confessores vi Cruciatæ absolventes, sit definitivum: ait enim se ex debito Pastoralis officij cupientem occurrere animarum saluti in re tanti momenti, quâlibet est Confessio Sacramentalis, ex Apostolicæ Sedis plenitudine declarare & decernere, quòd nemo, nisi sit ab Episcopo, aut Vicario loci, in quo confessiones audit, approbatus, possit vi Cruciatæ absolvere, & confessiones deinceps faciendas, (nempe, quòd vi Cruciatæ liceat Confessori non approbato, eo in loco absolvere) præterquam in mortis articulo, nullas fore irritas, & invalidas. Rursus ait se contrariam opinionem tamquam falsam, temerariam, scandalosam, & in praxi perniciosam, prætenso quovis usu, & antiquissimâ consuetudine, damnare, & reprobare; & omnem consuetudinem abolere, sub additâ excommunicatione; & sublatâ omnibus facultate aliter interpretandi, &c. Profecto si talis declarandi modus, in quo Pontifex totius sui Magisterij vires, quia legislatoris, conatus exerit censurando oppositas opiniones ut falsas, definiendo absolutiones, & Confessiones in-

Tom. III.

validas, decernendo Cruciatam nil novi juris induxisse, declarando tales Confessores ipso facto suspensos, comminando excommunicationem sibi soli reservatam, derogando omni consuetudini, tollendo ab omni personâ, et si foret S. R. E. Cardinalis, Commissarius Generalis Cruciatæ, & Nuntius cum potestate Legati de latere, facultatem aliter interpretandi, &c. profecto si hic loquendi modus non est Papæ ut Papæ, ignoro qualis esse debeat: ergo Decretum Innoc. XII. est à Papâ ut Papâ, eique, ut latè docui tom. I. r. I. cæco mentis obsequio standum.

Confirmo hoc ipsum ijs omnibus argumentis, quibus d. 2. sect. 1. probavi Decreta Clem. VIII. Urban. VIII. Alex. VII. & VIII. & Innoc. XI. fuisse ex Cathedra: et si propositiones in Congregationibus prius discussæ fuerint, quibus dicti Pontifices sæpe interfuerint; attamen ipsi Pontifices sunt, qui in suis Decretis loquuntur, ipsi qui de Apostolicæ Sedis plenitudine decernunt, & statuunt; ipsi qui totam alloquuntur Ecclesiam: (nil enim tale convenit Papæ, ut purè Præsidi alicujus Congregationis, & multò minùs Congregationibus) ergo ut prudentissimè monet in suâ Theologia Reformatâ P. de la Fuente qu. 19. n. 239. nemo in dubium vertere potest, considerato Decretorum tenore, ea Decreta non esse à Papâ. Addo, quòd si Clemens X. loquens de priorum Pontificum Bullâ in Confessionis materiâ Decretis, ait fuisse definitiones; cum tamen nec Clem. VIII. nec Urban. VIII. nec aliorum antiquiorum Pontificum Bullæ tam pressis loquantur verbis, nec tantâ loquantur efficacîâ, quâ idem Clem. X. & Innoc. XII. loquuntur, quomodo dubitare quis, ne quidem imprudenter, possit, eadem Clementis X. & Innocentij XII. Decreta non esse definitiones ex Cathedra?

Ex hæc doctrinâ colligitur opiniones à N. Pontificibus definitas ut falsas, temerarias &c. non esse malas quia vetitas; sed econtra esse vetitas, quia in se malas: & quia à Papâ infallibili iudicio cognoscuntur ut malæ, ideo definiuntur, & vetantur ut in se malæ. Nam Papæ supponunt damnabilitatem opinionis objecto intrinsecam, ut docui d. 1. n. 79. & d. 2. n. 28. Rursus cognoscunt ejus opinionis innatam improbabilitatem, non faciunt, quæ deinde à suâ definitione detegitur; atque adeo licet ex errore aliquibus visa fuerit probabilis; attamen omnis damnata iudicio definitivo à Papâ, est & erit ex se improbabilis, & est talis in se, qualem Papa qualificat: quâ Papæ definitis qualificatione posita,

Rijj

fig

fit pro utroque foro certissime, tum directè, tum reflexè improbabilis. Vid. quæ docui d. 1. n. 79. 84. 101. 103. & d. 2. n. 76. Hinc patet falsitas replicæ: sunt enim definitiones Papæ ut Papæ: sunt leges, at non sunt puræ leges, quin sunt leges supponentes definitionem rei, quam lex verat; nam ex eo quod tales absolutiones sint irritæ, & opinionones, quibus nitebantur, sint scandalosæ, verat Papa ut tales: cum ergo non sint puræ leges verantes eas opinionones, sed sint prius definitiones declarantes hoc, & illud non licere, consequenter nullam relinquunt oppositis opinionibus probabilitatem. Nil enim est probabile, quoties oppositum est certum, ut saepe ostendi. Quod si aliqua censeretur hodie probabilis, hoc esset ex errore, vel vincibili, & invalidè Sacerdos absolvit, & peenitens absolvitur; vel invincibili, & tunc quid faciendum sit, dicam infra: est enim meo iudicio difficultas summè ardua.

N. 101. Secunda replica est, quia ex eo quod Innocentius XII. asserat, neminem vi Cruciatæ posse validè absolvere, nisi sit à Diocesano loci, in quo confessiones audit, approbatus, inferre, neminem vi Cruciatæ absolvere posse, nisi sit approbatus à presenti Diocesano loci, in quo confessiones audit; est pervertere textum. Cur enim addatur à presenti, quasi Diocesani antecedentis approbatio pro eâ Diocesi satis non sit, etsi Diocelanus sequens non approbet, immò reprobet omnes à se vocatos ad examen, renitentes accedere? Ita aliqui Lusitani olim.

102. Sed contra 1. quia hæc, & similia ex pessimo fursure argumenta, prodire dixi ex nudo Tridentini textu, quin etiam ex Bullarum Pontificiarum exsucco cortice. Finis, & motivum sunt anima legis: ut ergo ex hoc nudo Tridentini textu, quod nemo absolvat, nisi ab Episcopis approbatus, derivarent hæc; necesse non est ut sit à Diocesano approbatus; satis ut ab aliquo Episcopo Sacerdos approbetur, ut ubique absolvat; nec non aliæ damnatæ à Clemente X. opinionones, quia oppositæ Tridentini fini, etsi non verborum cortici. Ita quoque in Bullis Pontificiis idem Tridentini finis, ad quem Papæ respiciunt; & motivum ob quod eas ediderunt, retinendus est: ergo licet ea opinio non videatur cortici Bullæ Innocentij XII. opposita, est tamen tum fini Tridentini, tum Bullæ Innocentij XII. Vtriusque finis est integram dare Episcopis pro suo grege in Confessariis jurisdictionem: sed ea opinio, satis ut quis sit à Diocesano antecedenti approbatus, ut vi Cruciatæ absolvat eos Diocelanos, tollit ab Episcopo sequenti jurisdic-

tionem in dictum Confessarium: ergo &c. Quod enim approbatus fuerit ab antecedenti tempore quo vixit, aut Diocesim non mutavit, facit ut Sacerdos ille, eo regnante Episcopo, potuerit eos Fideles absolvere at non facit, ut, Episcopo sequenti renitente, eos absolvere possit, cum tota Episcopi antecedentis jurisdictione in sequentem, cuius oves in ordine ad absolvendi facultatem sunt ipsi Confessarii, translata sit. Qui ergo talis Sacerdos absolvat, cum sine jurisdictione absolvat? suppono enim revocam à sequenti Episcopo facultatem. Sanè si Confessor ex Clem. X. injustè ab Episcopo suo post annum reprobatus, à quo ante annum approbatus fuit, absolvere nequit, cum tamen res sit de eodem Episcopo, de eadem Diocesi, & de eodem Sacerdote, qualiter retenti eadem Diocesi, non retento eodem Episcopo, quin renitente successore, absolvere poterit? cum longè maius hæc opinio includat prejudicium quàm antecedens à Clemente X. damnata.

N. 103. Quare cognoscant Adversarii hoc modo arguentes errorem suum. Sacerdos approbatus à Diocesano licitè, & validè vi Cruciatæ, eo in loco, quo approbatus est, absolvit: sed ego sum approbatus à Diocesano antecedenti; ergo licitè & validè nunc absolvō. Ecce, inquit, maior est Innocentij, minor est certa, consequentia est legitima. Cognoscant, inquam, errorem. Ecce oppositus simili forma syllogismus. Sacerdos non approbatus à Diocesano invalidè absolvit; sed tu non es approbatus à Diocesano hodierno; ergo invalidè absolvit. Ne ergo in re tam seriâ sophisticis nugis nos detineamus, scito, quod non pura verba, sed finis ad quem diriguntur, perpendendus: unde etsi in verbis nulla foret oppositio, est tamen in ratione finis omnimoda oppositio. Nam Innocentius asserens Confessorem approbatum validè absolvere vi Cruciatæ eo in loco quo est approbatus, non intelligit per approbationem, cuiuscumque Diocelani approbationem, sed Diocelani tunc temporis in eâ Diocesi regnantis, quo Confessor absolvit, ita ut non satis sit approbatio Diocelani antecedentis; nam sibi contradiceret, quatenus si satis foret approbatio data ab Episcopo antecedenti, nec necessaria foret Diocelani sequentis, quo tempore erit, dos absolvit, approbatio, verissimum erit, quod nunc absolvat, non approbatus à Diocesano presenti. Præterea non salvetur subordinatio Confessoris ad suum Episcopum presentem, toties à Tridentino, aliisque Pontificibus, & ab ipso Innocentio inculcata: ergo ut Sacerdos vi Cruciatæ absolvat

nunc valide, non satis approbatio Episcopi antecedentis, sed necessaria etiam sequentis, quo tempore Sacerdos absolvit.

N. 104. Clem. X. Confirmo: quia simili interpretatione eludi poterunt damnata à Clemente X. Vt enim dicit Adversarius, quod ad audendam confessionem satis sit antecedentis Episcopi approbatio, non autem necessaria sit sequentis, quo tempore quis absolvit; ita ego inferam, quod semel approbatus limitatè ad tempus, aut locum, aut ad personas ab Episcopo, non erit iterum ab eodem Episcopo approbandus, nam per Adversarios, approbatus à Diocesano valide absolvit: quæ tamen sequela à Clemente X. damnata sunt. Si ergo approbatus à Diocesano eget novâ ejusdem Diocesis pro eadem Diocesi, istædemque personis approbatione, quanto magis approbatus à Diocesano antecedenti, & substituto ejus in locum alio Episcopo, Confessor, ut valide absolvat, egebit novâ novi Episcopi approbatione, ut valide absolvat, nisi novus Episcopus tacite aut expresse ratihabeat approbationes Episcopi antecedentis? Rursus inferam, quod si necessaria non est nova novi Episcopi approbatio, nemine ab Episcopo antecedenti approbatus poterit à novo Episcopo examinari; quod quid jurisdictioni Episcopali injuriosius?

N. 105. Quin quoniam cuicumque Episcopo Confessor à Diocesano priori approbatus subdatur? non antecedenti, quia ille modò nullam habet in eâ Diocesi jurisdictionem, adeo ut Episcopus ille antecedens nequeat nunc ullum ejus Diocesis subditum eadem in Diocesi, substituto novo in eam Sedem Episcopo, absolvere. Si ergo Episcopus antecedens nullam modò habet in eisdem suis olim Diocesanos jurisdictionem, totaque ejus ex suo Episcopali munere collata jurisdictione transijt cum eo ad Diocesim, cujus est Episcopus; quâ ratione dicetur, quod purus Sacerdos ex potestate delegatâ sibi à priori Episcopo, poterit nunc absolvere eos Diocesanos, non approbatus à novo Episcopo? Non sequenti; nam Confessor ille absolvit non approbatus à novo Episcopo: ergo Confessor ille absolvit, quin alicui Episcopo subdatur.

N. 106. Hoc argumentum mihi invictum est: Episcopus Diocesis A, transiens ad Diocesim B, nequit vi prioris jurisdictionis in Diocesim A habitæ absolvere, approbare, aut reprobare Fideles, & Sacerdotes Diocesis A: ergo multò minus Confessor vi approbationis habitæ à priori ejusdem Diocesis Episcopo poterit, sine novâ novi Episcopi approbatione, eos Diocesis subditos ab-

solvere: Vt enim fuisse Diocesis A Episcopum, non est, postquam ad aliam Sedem migravit, esse modò Episcopum ejus Diocesis A; ita fuisse approbatum ab Episcopo priori pro Diocesi A, non est modò, (nisi novus Episcopus ratihabeat priorem approbationem) non est, inquam, esse modò pro Diocesi A approbatum.

N. 107. Confirmo 2. Hæc propositio est certa: Episcopus vi officij sui potest sibi subditos absolvere: si quis autem inde inferat, quod Episcopus ab unâ ad aliam Episcopalem translatum possit absolvere, ordinare &c. in Diocesi A, quam reliquit, sine novo novi Episcopi placito, rem absurdam dicit, omnem taxatam limitibus Episcopalibus jurisdictionem confundens; quin incurreret talis Episcopus absolvens in eadem Diocesi A a se relicta, incurreret, inquam, in damnatam à Clem. X. absolvendo ubi nec est amplius Clem. X. Episcopus, nec est approbatus. Longè absurdius dicturus est, qui asserat, Confessorem ab Episcopo priori approbatum, posse, invito novo Episcopo, in eadem Diocesi absolvere. Si enim Episcopus, qui fuit, & modò non est, nil habet quod in Diocesi antecedenti à se relicta exerceat, sine novi Episcopi licentiâ; ita multò minùs qui approbatus fuit, non tamen est modò approbatus, nempe à novo Episcopo, nil habet quod in oves ejusdem Diocesis exerceat, sine novâ novi ovium Pastoris licentiâ.

N. 108. Dices semper verum esse, quod talis Confessor sit approbatus à Diocesano; & quod non absolvat nisi approbatus à Diocesano. Sed retorquero: Semper verum erit, quod Episcopus ordinans, aut absolvens, qui olim fuere oves suæ, non ordinabit, nec absolveret nisi oves suas: ergo Episcopus ad aliam Sedem mutatus, poterit, sine placito novi Episcopi, omnia munera in Sede à se relicta exercere quæ antea: ut ergo hoc non tenet, nec illud. Ratio est; quia jurisdictio alligata est tali personæ & limitationi locorum; quæ si tollantur, tollitur jurisdictio; ne alias perpetuæ inter Episcopos rixæ oriantur: ita ob rationis identitatem, & servetur subordinatio Confessariorum Episcopis debita; neve inter Episcopum, & Confessores oriantur scandala, approbatio data à priori Episcopo, & usus facultatis absolvendi limitatur quousque durat Episcopus, quo mutato, nisi ea approbatio à novo Episcopo ratihabeatur, & multò magis si novus Episcopus ei reluctetur, habetur pro non datâ. Si enim ex Clemente X. potest idem Episcopus obligare eundem Confessarium ut iterum approbetur à se, & opposita est damnata; quanto magis

magis novus Episcopus obligare potest eundem Confessarium, à se numquam approbatum, etsi à priori Episcopo approbatum, ut approbetur? & opinio opposita erit ob rationis identitatem longè magis damnata.

N. Demum videnda doctrina à me tradita
109. *disp. 3.* pro tollendo à damnatis scandalo: dixi enim parum interesse ut propositio mutetur, si ab eà non tollatur scandalum, quod saepe ex ipsa mutatione augeri potest: ut patet in hac, *Licet filio gaudere de parricidio*; quæ maius scandalum, & magis damnata habenda est, ac hæc, *Licet filio gaudere de parricidio in ebrietate patrato*: ergo cum hæc opinio, *Licet Confessori à priori Episcopo approbato, non tamen à sequenti, absolvere vi Cruciatæ*, maius malitiæ genus, retentâ eadem specie malitiæ, contineat, quàm hæc damnatæ, *Licet Confessori ad annum approbato, eo expleto adhuc absolvere, si hæc & alie similes damnatæ sunt*, longè magis ob eandem malitiæ identitatem ea censenda damnata. Vt enim illa, *Licet, expleto anno, sine novâ approbatione absolvere, tollit subjectionem Confessoris ad annum approbati ab Episcopo approbante*; ita hæc, *Licet Confessori à priori Episcopo approbato absolvere, etsi non sit approbatus à sequenti*, tollit omnimodam Confessoris ad Episcopum præsentem subjectionem, à quo numquam ne quidem ad annum approbatus fuit; & perit omnis vigilantia Episcopi in sui gregis Confessores. Quare dum à Clem. X. & Innoc. XII. exigitur ut Confessor sit approbatus à Diocesano loci, in quo quis absolvit, per Diocesenum non venit, qui fuit, & modò non est, sed qui est, dum Confessor absolvit: ergo nisi sit approbatus à Diocesano, qui est, aut ratihabeatur approbatio Diocesani prioris, Confessor etiam vi Cruciatæ invalidè absolvit.

§. II.

Alia Replicæ.

SUMMARIUM.

Conatus Adversariorum delusus, n. 110.
Dicunt per novæ Cruciatæ publicationem derogari omni Pontificiæ definitioni, n. 111. 112.
Si ita esset, Commissarius esset supra Papam, n. 113.
Ejus tantum est leges interpretari, & tollere, cuius est condere, ibid.
Quin si ita esset, Pape errarent in Fide, n. 114.
Urbanus VIII. non sustulit à Cruciatâ privilegium, nam ei non inerat, sed decidit non inesse, n. 115.

Prelatus ita se habet quoad confessionem ad suos Religiosos, ut Episcopi ad suos seculares, n. 116.

Conatus Innocentij XII. contra Confessores absolventes vi Cruciatæ sine Diocesani dependentiâ, n. 117.

Quantum devient dantes tale jus Cruciatæ, n. 118.

Papa potest quidem ampliare Cruciatam, seu aliam condere, non tamen ex vi præsentis dare tale jus, cum ei non insit, n. 119. 120.

Si antiqua Cruciatæ non suffragatur, nec nova, n. 121.

Nulla in Pontificibus culpa, quod non addant in Cruciatâ, eam non favere Regularibus, n. 122.

Si finis Tridentini attenderetur, vix illa esset damnabilis, ibid.

An supplicatum sit Papa pro Cruciatâ? n. 123.
Urbanus non excludit Regulares, cum Cruciatæ eos non includat, ibid.

Papa nequit derogare legibus in definitionibus datis, nec pro hoc supplicari, ibid.

Eque male confunduntur leges Papa cum definitionibus, ac definitiones cum legibus, n. 124.

Approbare opiniones non est definire earum veritates, n. 125. 126.

Papa sæpè utramque oppositam approbat, ibid. & n. 126.

Nil addendum, aut tollendum Decretis, ibid.
Probabilis non est illud, cuius oppositum non est probabile, n. 126.

Lex posterior derogat priori, etsi nullam de illâ mentionem faciat, n. 127.

Nullus inferior potest annullare legem sui Superioris, & multo minus Commissarius definitionem Papa, n. 128.

Dixi §. antec. sect. 4. §. 2. & omnem N. Adversariorum conatum ipsi Cruciatæ textui nixum, concedentem, ut quilibet, qui eam habet, eligere possit Confessarium, secularem, aut Regularem, etsi semel tantum (loquendo de Regularibus) à loci Ordinario approbatum, qui ab omni peccato, & censurâ etiam in Bullâ Cœnæ reservatâ, absolvere possit, semel in vitâ, semel in articulo mortis. Ostendi autem, quod per Dicoesenum, aut Ordinarium, salvâ Fide Catholicâ, quâ parère debemus Pontificiis Definitionibus, veniat Dicoesanus tum loci, in quo Confessor, tum temporis, quo Confessor absolvit: tò enim absolvit, im- portat tempus præsens, seu coexistentiam simultancam Dicoesani approbantis, & Confessoris absolventis: ex quo patet quàm enormiter devient, qui satis esse dicunt approbatio-